

První výsadkové jednotky britské armády přistály v Řecku 4. října 1944. Hlavním cílem Anglie v této zemi nebylo však porazit německé jednotky, ani zdaleka ne, ale rychle postoupit, aby se setkali s jednotkami sovětského maršála Tolbuchina, které právě provedly úspěšnou operaci osvobození Jugoslávie. Bez odporu německých jednotek Angličané spěchali zabrat osvobozené území, aby nepustili Rusy do Řecka.

Po jejich příchodu do Řecka žádný mír nenásledoval. Naopak, vojenské operace vypukly s novou zuřivostí. Proti Angličanům stálo mocné komunistické partyzánské hnutí ELAS. V důsledku toho začali britští „osvoboditelé“ vojenské operace proti Řekům.

Zde je jen pár faktů o tom, o čem se dnes u tohoto konfliktu zcela mlčí:

V listopadu 1944 generál Scobie, velitel britských sil v Řecku, vydal rozkaz odzbrojit jednotky ELAS. Komunističtí zástupci ve vládě odmítli podepsat dekret nařizující rozpuštění ELAS a 2. prosince odstoupili. Druhý den proběhla v Aténách 500,000 demonstrace proti vládě a britskému velení. Úřady použily proti demonstrantům zbraně. 4. prosince 1944 začaly boje mezi jednotkami ELAS na jedné straně, a britskými a vládními jednotkami na druhé, a členové ELAS ovládli Atény a Piraeus. Fakt, že jednotky ELAS nebyly vypuzeny z Piraea do 12. prosince 1944, je jistou indikací závažnosti bojů. V Aténách byly britské jednotky obklíčeny a dokázaly se vymanit teprve až koncem měsíce. Navíc dvě divize byly přesunuty do Řecka z italské fronty.

Jak vidíme, v řeckém hlavním městě bylo tolik stoupenců ELAS, že převzali pod kontrolu celé město snadno. Britské jednotky zahájily palbu do demonstrantů a ukázaly tak, na jaké straně konfliktu stojí. Pamatujte, že přesně kvůli takovýmto akcím Londýn odsoudil dnes Kaddáfího a Assada.

Toto napsal Winston Churchill ve své knize „Druhá světová válka“:

„V neděli, 3. prosince, se stoupenci komunistů, účastníci se zakázané demonstrace, střetli s policií a začala občanská válka. Druhý den generál Scobie nařídil ELAS stáhnout se z Atén a Piraea. Místo toho se jejich jednotky a ozbrojení civilisté pokusili převzít hlavní město silou. V tu chvíli jsem převzal přímější řízení záležitostí. Když jsem se dozvěděl, že komunisté se již zmocnili téměř všech policejních stanic v Aténách, zavraždili spoustu jejich osádek a byli půl míle daleko od vládních budov, nařídil jsem generálu Scobiemu a jeho 5,000 britských vojáků, kteří o deset dní dříve byli obyvateli přijati s nadšením jako osvoboditelé, aby zasáhli a do zrádných agresorů stříleli. Nemá cenu dělat takovéto věci jen tak napůl.“

Osvobozování Řecka
(Pro zvětšení klikněte na obrázek)

-- Celkem za období 3. prosince 1944 až 15. ledna 1945 provedla britská letadla v Řecku

1665 náletů, zničila 455 automobilů, čtyři děla a šest lokomotiv.

-- Angličané dokázali více méně ovládnout území pevninské části Řecka až po šesti týdnech těžkých bojů. 12. února 1945 byla ve Varkiza podepsána dohoda o ukončení občanské války, podle jejíchž podmínek se jednotky ELAS stáhly z oblasti Atén, Soluně a Patrasu.

-- Většina bojovníků ELAS zanechala bojových akcí a šla domů. Zástupci demokratické vlády však, spolu s humánním národem „svobodného světa“, dohodu porušili a začali zatýkat po stovkách a stříleli je bez soudu.

-- Posléze situace explodovala v důsledku tak zvaných „všeobecných“ voleb, které se konaly 31. března 1946. Komunisté a řada demokratických stran obvinili vládu z falšování výsledků a provádění nátlaku na voliče. Je vhodné zmínit, že policejní brutalita nepolevovala po celý rok 1945. Volby sloužily jako záminka pro novou konfrontaci. K prvnímu otevřenému konfliktu došlo v červenci 1946, kdy se vládní jednotky pokusily zbavit oblasti Vermion a horu Olymp komunistů.

Navzdory faktu, že jednotky v útoku byly podporovány tanky a Spitfiry, byly útoky neúspěšné. Jednotky ELAS měly širokou podporu obyvatel země, rozsáhlé zkušenosti z partyzánské války s Němci, a byl zde též fakt, že v řecké armádě měly poměrně dost tajných spojenců. V zemi začalo nové kolo občanské války.

-- Válka v Řecku trvala až do počátku roku 1949, jinými slovy celkem (s přestávkami) pět let!

-- Podle oficiálních čísel utrpěly vládní jednotky ztráty ve výši 12,777 zabitých a 37,732 raněných vojáků a důstojníků, zatímco pro-komunistické jednotky měly 38,000 mrtvých, a o počtu raněných žádná čísla neexistují. Ale kolik z těch zabitých a mučených bylo civilistů? Země byla v troskách; Němci, když z Řecka ustupovali, nedokázali zničit své komunikační linie řádně, takže to pak udělali sami Řekové – za pomoci Angličanů a Američanů, samozřejmě.

Historie Balkánu, a obzvláště Řecka, je jasným příkladem ubohosti černobílého pohledu na historii, historii, ve které Stalin a SSSR jsou obviňováni ze všeho, zatímco Západ dělá vždy vše správně.